

JOOGIN SAAVUTUKSET

Pekka Ervastian esitelmä 25.1.1925

Kun joogi on oppinut keskittymisen taidon, silloin hän, kuten viime kerralta muistamme, tietää sen siitä, että kerta kerralta tulee mietiskelyhetkellä hänelle helpommaksi keskittää ajatuksensa ja pitkin päivää hän kaikissa toimissaan on erityisen rauhallinen mielessään. Kun joogi on oppinut mietiskelytaidon, dshaanan taidon, silloin hän näkee tämän siitä, että hänen mielensä, joka ennen on ollut pitkin päivää kaikkiin asioihin keskitetty, niinkuin Patandshali sanoo, oppii nyt samalla, kun se tekee huomioita, pitämään aina ajatuksissaan yhtä asiaa, esim. Jumalaa, totuutta. Hän voi siis keskellä kaikkia tunnollisesti hoitamiaan toimia olla pitkin päivää keskittyneenä mietiskelyaiheeseensa, mikä on hänen uskonsa esineenä, Jumalaan. Ja mietiskelemään hän oppii vasta, kun hän uskon salaisuuden oppii. Kun taas joogi oppii samaadhin eli transsissa näkemisen taidon, silloin hänellä on erityinen taito aina nopeasti ja helposti nähdä, mitä hän ajattelee. Hänen tietämiskykynsä on salaperäisellä tavalla hänessä kehittynyt.

Kun joogi on nämä kolme taitoa oppinut, silloin hän on oppinut samdshaanan, joka on korkein joogin mietiskelysaavutus. Joogi, joka on oppinut mietiskelemään, hän mietiskelee samdshaanaan turvaten.

Nyt silloin nämä kolme prosessia vaikuttavat itsestään erilaisia muutoksia joogin konstitutsionissa, rakenteessa. Patandshali ei kuvaa niitä tarkkaan, hän sanoo, että ne tapahtuvat dharmassa, lakshanassa ja avasthassa. Dharma merkitsee perusominaisuutta, lakshana ominaisuutta toisessa tilassa ja avastha satunnaista tilaa.

Tämän asian selitys tulee mielestäni sanasta dharm, joka merkitsee tehtävä, varsinkin uskonnollinen tehtävä. Useinhan uskontoa ja uskonnon oppia nimitetään dharmaksi. Tämä dharm

on ihmisen tehtävä, mikä hänelle luonnostansa on annettu jokaisessa jälleensyntymässä. Mutta kun menemme Intiaan ja kysymme, mitä he ymmärtävät tuolla sanalla, niin he sanovat, että se on heidän uskontonsa ja jokaisella eri uskonnolla on oma dharmansa. – Onko se uskonnon oppi? – Meillä niin tavallisesti käsitetään. Ja kun meillä on erilaisia elämänymmärryksiä, niin me joudumme riitaan ja käymme vaikka sotia keskenämme. Intiassa on satoja eri lahkoja ja uskontoja, eivätkä ne koskaan riitele tuommoisista uskon opeista. Miksi eivät? – Sentähden, että he ymmärtävät kaikki asiat toisella tavalla. He ymmärtävät, että kaikilla ihmisillä on tietysti omat mielipiteensä ja ajatuksensa uskon asioista ja Jumalasta. Kaikilla lahkoilla on oma käsityksensä Jumalasta, se on semmoinen asia, joka kuuluu suvaitsevaisuuden asioihin. Itämaalaiset ovat tässä suhteessa vanhoillisia. Heidän mielestään uskonto on kaikissa teoissa, seremonioissa ja rituaaleissa. Siinä on heidän uskontonsa, se on selvää siveysoppia. Sentähden, jos heille tulisi riita, niin se johtuisi siitä, että heidän uskonnolliset seremoniansa ja dharmansa olisivat niin erilaisia, että he suuttuisivat toisilleen, mutta yleensä se ei ole tavallista.

Tuosta itämaalaisen käsityksestä uskonnon ytimestä, että se on aina teoissa, me saamme selityksen tuohon jooga-lauseeseen. Kun ymmärrämme, että dharmalla käsittää tekoja, niin silloin kysymme heti, mistä johtuu ihmisen tehtävä aina kussakin elämässä. Se ei ole sama kuin karma. Karma on se, mikä ihmistä kohtaa; hän on syntynyt semmoiseen ympäristöön ja olosuhteisiin, kuin on hänen karmassaan ja siihen kuuluu myös se, mikä ulkoapäin häntä kohtaa. Mutta dharmalla kuuluu ihmisen vapauden alaan, mitä hänen on tehtävä elämässään, että hän pääsisi siveellisesti eteenpäin.

Mistä tämä dharmalla riippuu?

Kun tutkimme ihmistä okkultisesti, niin huomaamme, että hänen dharmansa riippuu hänen ruumiistaan, sekä fyysisestä että eetterisestä. Tuossa hänen fyysisessä ruumiissaan ovat juuri

hänen perusominaisuutensa, ne taipumukset, juurtuneet tavat ja luonteenominaisuudet, joita ihminen ei kykene muuttamaan. Astrologisesti sanotaan, että ihmisen luonne on hänen kohtalonsa. Hän ei voi luonnettaan muuttaa. Laotse sanoo: ”Jos joku tulee minun luokseni ja väittää, että joku on muuttunut toisenlaiseksi ihmiseksi koko luonteeltaan, niin sanon, ettei se ole totta, siksi, ettei ihminen voi muuttaa luonnettaan.” – Siinä on hänen dharmansa, siitä se alkaa. Semmoinen kuin on minulla luonne, semmoinen on minulla pohja. Kun luonteessa on puutteellisuuksia, niin ne ovat semmoisia, joita minun pitäisi muuttaa rikkauksiksi. – Mutta kuinka tuo on mahdollista? – Se ei ole yleensä mahdollista, sillä kokemus sanoo, että harvoin ihminen voi muuttaa synnynäistä luonnettaan.

Jooga sanoo kuitenkin, että dharmassa, lakshanassa ja avasthassa syntyy muutoksia. Lakshanat ovat astraaliruumiin ominaisuuksia eli tiloja, ja avasthat ovat ylemmässä eli älyruumiissa. Koko meidän elämämme on osittain satunnaisia mielentiloja, osittain meidän tunneruumiissamme vallitsevia resonanssipohjia, kaikupohjia. Me olemme totuttaneet itsemme sellaisiin tunteisiin, jotka ovat meille rakkaita, mutta sitäpaitsi meillä on kyky satunnaisiin mielentiloihin.

Nyt tapahtuu joogille muutos. Satunnaiset tilat poistuvat siinä merkityksessä, että ne olisivat hänen mielentilojaan. Hän ei enää ole minkäänlaisissa mielentiloissa. Lakshanat eli tunnelmat, kaikenlaiset ihanat ja vastenmieliset, poistuvat myös siinä merkityksessä, että ne olisivat joogin omia tunnelmia. Ja kun tämä on tapahtunut, silloin alkaa hänessä tuo kolmas muutos dharman suhteen: hänen luonteensa taipumukset voivat vähitellen muuttua. Vaikutukset kulkevat astraaliruumiin kautta fyysilliseen ruumiiseen, jossa voi tapahtua fysiologisia muutoksia. – Emme tahdo sen lähemmin niistä nyt puhua, mutta tämä on asia, jota hyvin saattaa mietiskellä.

Ainoastaan, kun näin ymmärrämme tuon aforismin, niin silloin ymmärrämme myös Patandshalin seuraavan pienen

varoituksen, jossa hän sanoo, että joogin tällöinen mietiskely menee tasolta tasolle. Sitten hän sanoo: ”Järjestystä on noudatettava, muuten saavutukset eivät ole varmat.” – Nämä kaksi aforismia me hyvin ymmärrämme. Järjestys juuri näissä on erikoisen tärkeä ja siirtyminen tasolta tasolle.

Sitten siirtyy Patandshali puhumaan niistä saavutuksista, joita joogi sitten saavuttaa omilla ponnistuksillaan samdshaanan avulla ja juuri tahtoen niitä saavutuksia. Nämä edelliset saavutukset tulevat kuin itsestään, kun hän vain tietää, missä järjestyksessä hän joogaa harjoittaa. Nyt joogi valitsee jonkin kohteen ja sanoo, että hän mietiskelee siihen suuntaan. Nyt seuraa hänen suutroissaan pitkä luettelo tällöisistä saavutuksista. Se on erinomaisen arvokas sentähden, että se nimenomaan sanoo, mitä joogin pitää miettiä, mihin hänen pitää kohdistaa samdshaanansa, että hän saavuttaa sen ja sen asian.

Patandshali sanoo ensin: ”Jos joogi harjoittaa samdshaana dharman, lakshanan ja avasthan suhteen, mietiskelee noita muunnoksia omassa organismissaan, silloin hän saavuttaa tiedon menneestä ja tulevasta.” – Me voimme lisätä: tämä tieto koskee tämän inkarnationin asioita. Me huomaamme, kuinka Patandshali tässä joogatekniikassaan on tieteellinen. Kaikki tuommoiset saavutukset saavutetaan aivan luonnollisella tavalla. Kun ihminen miettii näitä muutoksia, mitkä syntyvät hänen eri käyttövälineissään, niin hän näkee, miten se tapahtuu. Hän mietiskelee tilapäistä mielentilaa; silloin hän huomaa, millä tavalla se on aiheutunut ja mihin se johtaa ja sitten taas, millä tavalla se häviää ja kuolee. Kun hänellä on koko sen synty selvillä, niin hän tarkastaa, mikä aiheuttaa, että ne mielentilat voivat niin helposti syntyä. Ja kun hän tarkastaa tunneruumista, hän näkee, mistä erikoisesta tunnepohjasta se syntyy, hän näkee, mikä sen on alkuaan aiheuttanut ja mihin se vie. Näin tulee hän siihen, mistä hänen luonteenomaisuudestaan tuo tunnelma taas riippuu. Sitten hän katselee, huomaa, onko se hyvin lujassa tai höllässä; siitä hän voi laskea, kuinka kauan hänen pitäisi

työskennellä mietiskelyssä, jotta hän voisi saada tuon asian muuttumaan.

Tämä kuulostaa vaikeatajuiselta ja salaperäiseltä. – Eräs joogi sanoi minulle kerran: ”Jos minä satunnaisesti teen sen huomion, että minulla on semmoinen tai semmoinen vajavaisuus luonteessani, niin minä vetäydyn mietiskelyyn ja samdshaanan avulla minä 20 minuutin ajalla syvällä mietiskelyllä olen poistanut sen vajavaisuuden itsestäni.”

Sitten Patandshali sanoo: ”Joogi voi harjoittaa samdshaanaa samskaarojen suhteen.” – Ne ovat samat kuin skandhat, ne siemenet, mitkä tuomme edellisestä elämästä, semmoiset taipumukset hyvään ja pahaan, mitkä löytyvät meidän fyysillis-eetterisestä organismistamme. Kaikki nämä siemenet eli samskaarat ovat semmoisia, että joogi voi niiden suhteen harjoittaa samdshaanaa. Ja kun hän mietiskelee niitä, silloin hän voi saada tiedon edellisistä ruumistuksistaan. Tässä yhteydessä Patandshali puhuu vähän karmasta, sillä nämä samskaarat ovat karmallisia, karman aiheuttamia. Patandshali sanoo: ”Karmaa on kahta lajia, joita joogin tulee tutkia.” – Karmaa on nimittäin joko nopeaa tai hidasta, se voi täytyä nopeasti tai hitaasti. Siis nuo siemenet kehittyvät ja kantavat hedelmää nopeasti tai hitaasti.

Vanhin kommentaattori ottaa luonnosta kaksi vertauskuvaa siitä, miten voimme ymmärtää karman nopeuden ja hitauden. Hän sanoo: ”Jos on hyvin märkä vaate, niin se kuivuu pian, jos levitämme sen hyvin, mutta hitaasti, jos panemme sen kokoon. Jos taas on suuri kasa kuivia heiniä ja ne ovat kaikki yhdessä kasassa, niin ne palavat nopeasti, jos tuuli käy. Mutta mikä työ onkaan tulella, jos levitämme kaikki heinät pitkin maan pintaa!” – Siis aivan eri lailla vesi ja tuli toimivat. On aivankuin hän olisi tahtonut näillä esimerkeillä sanoa, ettei pidä tarrautua muotoihin. Karman voi tehdä nopeasti levittämällä tai kokoamalla, keräämällä – ja päinvastoin taas hitaasti. Se riippuu samskaarojen luonteesta.

Nyt siis ihmisen, ajatellessaan näitä samskaaroja itsessään, pitää ottaa selvää siitä, millä tavalla tuo karma voi vaikuttaa. Silloin hän on huomannut, mistä se on syntynyt. Nämä hänen täytyy ottaa lukuun voidakseen nähdä, onko se syntynyt hyvästä tai pahasta.

Kun joogi mietiskelee karmaa, silloin hän samalla, kun pääsee tietoon edellisestä syntymästään, myös pääsee tietoon tämän elämän pituudesta. Joogi voi tietää, koska hän tulee kuolemaan. Tämä on tietysti hyvin merkillinen saavutus. Merkillistä kyllä kommentaattorit lisäävät samalla: ”Jos joogi ei omalla mietiskelyllään pääse selville siitä, koska hän kuolee, niin silloin hän kuitenkin enteistä voi sen päätellä. Hän saa nähdä kummallisia enteitä, ja niitä on kolmea lajia.

Ensimmäiset näistä ovat semmoisia – ottakaamme huomioon, että tämä koskee vain joogia – että kun joogi tukkii korvansa, niin enne on se, että hän ei kuule ruumiinsa ääntä, veren kulkua. Se ennustaa, että hän kuolee pian. Toinen enne on se, että kun hän painaa silmiään, niin hän ei näe silmän valoa; silloin hän pian kuolee. Sitten kolmas enteistä on semmoinen, että joogin luo aivan odottamatta tulee lähetejä kuoleman valtakunnasta, tavallisesti hänen omat kuolleet sukulaisensa, ja se ennustaa joogille kuolemaa. – Meille jokapäiväisille ihmisille sen ei tarvitse sitä merkitä.

Tämmöisiä taikoja on paljon eri kansoissa, ja muutamat ovat kyllä saaneet alkunsa okkultisissa piireissä, jolloin ne ovat joogille merkinneet paljon, mutta niiden ei tarvitse olla mitään enteitä muille ihmisille.

Nuo jumalalliset enteet ovat sitä laatua, että joogi odottamatta näkee jumalat ja jumalalliset maailmat, tai myös sitä, että se, mitä hän näkee ympärillään, muuttuu toisenlaiseksi, kuin mitä hän on pitkin elämänsä nähnyt. Hän esim. näkee taivaan maan päällä ja näkee ihmiset jumalina. Silloin on myös hänen kuolemansa lähellä.

Tähän minä voin esimerkin vuoksi lisätä, että tiedän yhden tapauksen, jolloin eräs ihminen näki taivaan maan päällä. Hän ei ollut joogi, ja hänelle se ei merkinnyt kuolemaa.

Seuraava saavutus on Patandshalin mukaan: ”Kun joogi mietiskelee sitä kuvaa, tietoa, tuntemusta, mikä hänellä on toisesta ihmisestä, silloin tuon toisen tshitta astuu hänen näköpiiriinsä ja hän oppii tuntemaan toisen tshittan. Mutta tämä ei merkitse, että hän tietäisi, mitä toinen ihminen omassa tshittassaan taas ajattelee.” – Jos käytämme teosofista kieltä, niin sanomme: jos joogi ajattelee sitä tietoa, mitä hänellä on toisesta ihmisestä, niin hän voi nähdä toisen auran, mutta ei, mitä se ihminen sillä hetkellä ajattelee. Siis: joogi voi nähdä toisen ihmisen aurasta, että hän on esim. rakastunut, mutta ei voi nähdä, kehen. Tämän kommentaattori nimenomaan lisää.

Sitten Patandshali puhuu sangen monenlaisista saavutuksista. Joogi voi oppia ymmärtämään kaikkien elävien olentojen kieltä. Millä tavalla? – Sillä tavalla, että hän mietiskelee, harjoittaa samdshaanaa sanan, esineen ja aatteen eroavaisuuksista. Sana, esine ja aate ovat jokapäiväisessä elämässä yhtä, sanoo kommentaattori. Koetan selittää, mitä tällä tarkoitetaan.

Kun sanomme sanan ”pöytä”, niin mitä meille silloin tapahtuu, mitä jokainen tiedämme? – Ensiksi: tuo sana ”pöytä” tulee ilma-aalloilla meidän korviimme, mutta se ei ole paljas tuo sana, vaan sen yhteydessä tulee itse esine meidän tajuntaamme. Mutta se esine saattaa vaihdella, sillä jokaiselle ei tule sama kuva pöydästä, toiselle voi tulla kolmijalkainen, toiselle nelijalkainen pöytä, toiselle taas ruokapöytä tai kirjoituspöytä jne. Jokaisen mieleen kyllä tulee heti kuva jonkinlaisesta pöydästä. Koska nyt on hyvin monenlaisia kuvia pöydästä, niin tämä on käsittänyt kahta puolta asiasta, sanan ja esineen, mutta ei aatetta. Se ei tule mieleen. – Mikä on pöydän aate? – Se on jotain semmoista, että se on jonkinlainen levy, joka on jalkojen varassa, sillä ei istuta, sillä pidetään ruokia, työkaluja jne. Pöydän aate on olemassa, mutta se on abstraktisena käsitteenä olemassa. Platon sanoo:

”Aatteet, ideat, ovat todellisuuksia. Kaikki ilmiöt tässä näkyväisessä maailmassa ovat harhaa, kuvia aatteista, mutta aate on pysyväinen.” Se on totta. Pöytä voi hävitä, mutta sen aate ei häviä. Aina voidaan tehdä uusia pöytiä, kun aate on olemassa.

Nyt on siis nämä kolme asiaa olemassa, sana, esine ja aate. Näitä pitää joogin mietiskellä, harjoittaa samdshaanaa näiden suhteen, niin että hän pääsee sanasta ja esineestä aatteeseen. Silloin, kun hän saa kiinni aatteesta, silloin hän ymmärtää kielen. Tämä on hyvin totta. Ajatelkaamme nyt, että meillä olisi tietoa siitä, minkälainen on pöydän aate näkymättömässä, puhtaan järjen maailmassa konkreettisena ilmiönä. Mikä siitä seuraa? – Siitä seuraa, että jos me millä kielellä tahansa kuulemme jonkun ihmisen puhuvan pöydästä, niin se koskee siihen aatteeseen, ja vaikka emme näkisi mielikuvaa hänen mielessään, niin tuo hänen äänensä, sanansa, on koskenut hänen oman mielikuvituksensa välityksellä tuota aatetta, jotta me näemme tuon aatteen. Mistä muuten äärettömän kirkkaat olennot tietäisivät ihmisten ajatuksista? Juuri siitä, että kaikki, mitä täällä toimimme ja puhumme, se heijastuu jollakin tavalla aatteiden maailmaan. On aivankuin me täällä soittaisimme jotain konetta, siellä kuuluu ääni, tai täällä painaisimme nappuloita ja siellä kuuluisi ääni.

Kun joogi on saanut kiinni näistä eroavaisuuksista ja oppinut tuntemaan aatteet esineiden takana, silloin hän myös on päässyt kiinni siitä, mikä on hänen takana. Äänessä itsessään on myös jotakin sielullista sisältöä. Ei missään kielessä ole sanoja ilman muuta valittu, vaan ne ovat johtuneet äänistä aatteissa. Näin joogi voi ymmärtää ääniä. Eläimet puhuvat yksinkertaisemmin kuin ihmiset, mutta joogi kuulee kuitenkin niiden äänestä, mitä niiden mielessä liikkuu.

Sitten puhuu Patandshali sangen ihmeellisestä saavutuksesta. Joogi voi oppia tekemään itsensä, oman ruumiinsa näkymättömäksi. Se kuuluu hyvin yksinkertaiselta, kun Patandshali luettelee: ”Mietiskelemällä ruumiin muotoa, sulkemalla aistimet ja ehkäisemällä ruumiin värien vaikuttamasta

silmiin, tulee joogi näkymättömäksi.” – Se on aivan tieteellisesti sanottu. Meidän ruumiimme heijastaa valoa, ja toinen ihminen näkee sen, ei siis tarvita muuta, kuin että me ehkäisemme tuon heijastumisen. Tämä on hyvin vaikeasti käsitettävää, jos emme pitäisi kiinni siitä, että joogafilosofian kannalta näkeminen ja näkyväisyys on valoa. Silmissä ja ruumiissa on valoa. Jos ei ole valoa, ei mikään näy. Jos tämän valon osaa sulkea, silloin ei toinen näe, siis jos vaikuttaa toisen valoon, että sulkee sen, silloin ei toinen näe. Tämä tapahtuu siten, että asettaa pimeän valon toisen ympärille. Joogi voi vaikuttaa toisen ihmisen kaikkiin aisteihin, ehkäistä toisen kaikkien aistien toiminnan. Muutamat kommentaattorit sanovat, että tämä on jokin lisäys, ja me voimme ymmärtää heidän kantansa, sillä se kuulostaa hypnotismilta. Me tiedämme, että hypnotismilla voi niin vaikuttaa, mutta joogi ei niin tee, hän ei suggeroi ketään, hän jättää toisen ihmisen täydellisesti rauhaan sielu-, henkiolentona. Se kuuluu joogin etiikkaan. Tämäkin suutra on alkuperäinen, mutta se tarkoittaa semmoista saavutusta, että se vaikuttaa valoon eikä aistimiin.

Voin vielä luetella muutamia saavutuksia. Kun joogi mietiskelee ystävyyttä, lempeyttä, laupeutta ja sääliä, silloin hän saavuttaa sen kyvyn, että hän voi levittää onnea ympärilleen, ja se vaikuttaa myös, että ihmiset hänestä pitävät. Joku kommentaattori sanoo, että jos hän tahtois kenen tahansa ihmisen ystävyuden, hän sen saavuttaa sentähden, että hän mietiskelee kaikkia näitä kauniita hyveitä. Hän sen saavuttaa sentähden, että hän mietiskelee kaikkia näitä kauniita hyveitä. Hän saavuttaa rakkautta ja voi tehdä toisen onnelliseksi. Sitten jos joogi mietiskelee esim. elefanttia, hän saavuttaa elefantin voiman. Mietiskelemällä mitä tahansa asioita, kaukaisia tai läheisiä, pieniä tai suuria, hän voi saavuttaa niistä tietoa.

Sitten tulee hyvin seikkaperäisiä selityksiä. Mietiskelemällä aurinkoa, joogi saavuttaa tietoa eri tasoista, maailmoista. Mietiskelemällä kuuta hän saavuttaa tietoa tähtijärjestelmästä. Tämä selittää meille, minkätähden astronomia oli niin pitkälle

kehittynyt tiede esim. vanhassa Intiassa. Heillä ei ole ollut niitä instrumentteja, mitä meille; kaikki on saavutettu joogan avulla. He ovat hyvin tarkkaan tienneet kaikki semmoiset asiat kuin maapallon ja auringon liikkeet.

Kun joogi mietiskelee ruumiin napaa eli hermokeskusta, tshakraa eli plexus solarista, kuten sitä myös kutsutaan, niin hän pääsee tietoon fyysillisen ruumiin rakenteesta. Mietiskelemällä kaulatshakraa joogi pääsee tietoon nälän ja janon synnystä ja voittaa ne. Mietiskelemällä eetteriorganismissa olevaa kanavaa, praanavirtaa, joogi saavuttaa ruumiillisen asennon lujuuden ja liikkumattomuuden. Hänen ei tarvitse tehdä, asetella mitään, hän vaan kohdistaa ajatuksensa määrättyyn kohtaan, ja hänen ruumiinsa jää liikkumattomaksi. Ja kun hän mietiskelee päässä keskushermaa, niin hän huomaa pään valon ja silloin hän näkee jumalien kulkevan ja liikkuvan. Myöskin mietiskelemällä sitä valoa joogi saavuttaa tiedon kaikista asioista, mistä vaan haluaa. Tämä tarkoittaa tietoa edeltäkäsin. — Jos joogi mietiskelee sydäimestä, silloin hän näkee tshittan ja oppii sen tuntemaan.

* * *